

Les institucions

GEMMA CALVET | Actualitzada el 31/01/2012 00:00

Les coses canvien si algú es compromet i s'arrisca. I tots els grans canvis socials de l'últim mil·lenni -la supressió de l'esclavatge, el vot femení, els drets civils de la població negra i la superació de l'imperialisme britànic a l'Índia- van venir de la mà de la desobediència civil. També el moviment d'insubmissió a Catalunya va impulsar una heroica lluita per la supressió del servei militar obligatori.

Una iniciativa s'engega a Catalunya impulsada per una jove parella de Siurana que ha decidit pagar els seus impostos directament a l'Agència Tributària Catalana. La seva decisió pot significar que la societat civil catalana, per la via dels fets i per la via de pagar impostos directament a les institucions pròpies, a poc a poc s'apunti a una nova frontissa amb l'Estat. El compromís cívic que s'ha posat en marxa és una resposta a la sentència del TC contra l'Estatut, a l'espoli fiscal, a la necessitat de recursos propis davant la crisi i, sobretot, al carreró sense sortida en què s'ha convertit, després de 30 anys de transició, la relació Catalunya-Espanya i la política que l'acompanya.

Efectivament, la política catalana no podrà moure fitxa si no té un poble al darrere que afronti la situació adquirint compromís cívic. Això pot permetre que el fraccionament estèril en l'espai dels partits sobiranistes progressistes se superi a favor d'una unitat anhelada i necessària per tirar endavant el país. Davant la determinació que part de la ciutadania doni a aquesta iniciativa, la política només tindrà una sortida, i serà la de seguir la força del riu de la gent que hagi pres posició.

La geometria política del Parlament espanyol no ofereix gaires més marges que l'assentiment servil a unes expectatives que no es concreten en avenços. Es deuen encara més de 2 milions d'euros a la Generalitat -que no pot finançar municipis-, hi ha retallades i encara queda l'assignatura pendent del traspàs de la gestió del Prat, en via morta i enterrada.

Com fer possible un camí de sortida? Només la gent pot trobar la resposta des del poder que dona la massa comunitària, en el benentès que els valors de cohesió social i de mestissatge cultural que hem adquirit no poden ser posats en qüestió. Mal favor farien els partits polítics si ara pretenguessin abanderar aquesta causa de manera unilateral i no amb una unitat generosa des de la tàctica de partit.

L'amenaça del ministre Montoro a intervenir competències transferides és d'una gravetat extrema i només es pot evitar amb respostes assenyades i ben fetes de la societat catalana, des de les empreses fins als treballadors, des de la patronal fins als sindicats, a les corporacions professionals, a l'àmbit acadèmic i a les entitats culturals. Unitat per seguir sent solidaris però per voluntat pròpia i amb criteris de justícia i dignitat.

Gràcies a aquest gest col·lectiu, Europa podrà comprendre la necessitat d'afrontar un problema espanyol que, a més de la llengua, afecta la supervivència

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

d'un país, dels seus serveis públics i del seu futur econòmic.

No és casual, però sí un signe d'esperança, que el ple de de la Sala Penal de l'Audiència Nacional de Madrid hagi entès que la competència per tramitar els fets dels *indignats* al Parlament de Catalunya s'hagi de dirimir a tribunals catalans.

Curiosament, han estat els advocats dels *indignats* els que han posat sobre la taula la necessitat d'aquest tràmit extraordinari processal per fer que la Sala es pronunciés sobre la competència. El jutjat català que va declinar va entendre que el delicte podia ser constitutiu d'un delicte contra els alts organismes de la nació.

Els defensors van sostenir que el Parlament de Catalunya no és un òrgan entre " *los altos organismos de la nación* ". Es tracta d'un alt organisme de la comunitat autònoma de Catalunya reconeguda com a nació en el preàmbul de l'Estatut. Un precedent de l'any 1993 per una protesta al Parlament de Galícia va implicar que sota cap concepte es qüestionés la competència judicial als tribunals d'aquella comunitat.

Sembla, per filtracions judicials, que ara l'Audiència Nacional ha sabut assolir, per la via de les argumentacions jurídiques ben plantejades, que la diferència entre estat i nació existeix i que els fets hauran de ser jutjats a Catalunya.

Paradoxalment, els advocats de les institucions catalanes, el del govern de la Generalitat i la del Parlament, consentien que l'Audiència Nacional seguís portant el tema. És evident que les institucions van a la cua dels canvis socials i que els hem de donar eines perquè acceptin l'actual estat de coses, que no és altre que l'afirmació de la nostra capacitat de decidir, de jutjar, de gestionar recursos i de defensar la nostra llengua i els nostres drets.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

PUBLICITAT

